

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: T.V., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupen: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 9.5.2014, č.j. KrÚ 30618/2014/ODSH/14,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto jako opožděné odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 24.7.2013, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 25c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Žalobce se o existenci rozhodnutí dozvěděl, až když mu přišlo dopisem z Magistrátu města Pardubic spolu s kopií rozhodnutí s nesprávně vyznačenou právní mocí a bezodkladně

proti němu podal odvolání, toto bylo zamítnuto jako opožděné, když žalobce zjistil ze spisové dokumentace, že ve věci bylo rozhodnutí doručeno taktéž panu R.K.. Žalobce však plnou moc založenou ve spisu nikdy nepodepsal, ani o její existenci nevěděl a nedokáže vysvětlit, jakým způsobem se do sféry správního orgánu dostala, jedná se o „falzifikát“, který žalobce nikdy nepodepsal. Skutečnost, že se jedná o falzifikát plné moci, potvrzuje fakt, že se „*jedná o prostou (neověřenou) kopii plné moci*“. Žalobce pak předestřel soudu následující verzi vysvětlení, proč je přesvědčen o tom, že se jedná v případě této plné moci o falzifikát:

„Skutečnost, že se jedná o falzifikát plné moci, též potvrzuje fakt, že se jedná o prostou (neověřenou) kopii plné moci. Žalobce ve vztahu k panu K. postupoval tak, že kontaktoval telefonicky občanské sdružení řešící pokuty, o.s., jehož je p. K. členem, a občanské sdružení požádalo žalobce, aby zaslal poštou kopii předvolání, spolu s podepsaným souhlasem se zpracováním osobních údajů. To žalobce učinil za účelem zjištění, za jakých podmínek by občanské sdružení žalobci v řízení pomohlo. S občanským sdružením se však na spolupráci nedohodl; patrně však pan K. zkopíroval podpis právě ze souhlasu se zpracováním osobních údajů. Žalobci není známa motivace p. K., případně jiného zaměstnance jmenovaného občanského sdružení k takovému jednání, neboť žalobce dále představitelům občanského sdružení nezvedal telefony.“ Namítl, že je pochybením správního orgánu prvního stupně, že se s prostou kopií (scanem) plné moci spokojil a nevyžádal si její originál, přičemž poukázal na ust. § 22 odst. 3 zákona o elektronických úkonech a o autorizované konverzi dokumentů. Správní orgán byl tedy povinen vyžádat si plnou moc buď v originále, nebo její autorizovanou konverzi. Správní orgán neměl tedy k této plné moci nikdy přihlížet. Žalobce tak byl tedy zkrácen na právu podat odvolání, když nikdy nezmocnil uvedenou osobu. Žalovaný měl pak opravit právní moc vyznačenou na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vydat meritorní rozhodnutí o odvolání. Žalovaný vydal rozhodnutí až v době, kdy přestupek nemohl být projednán (§ 20 odst. 1 zákona o přestupcích).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zpochybnil argumentaci žalobce, když poukázal i na judikaturu NSS, podle níž i nekonvertovaná písemnost doručená prostřednictvím datové schránky zmocněné osoby, je postavena na roveň plné moci prosté kopii, ze správního řádu nevyplývá, že se musí jednat pouze o originál plné moci. Navíc zmocněnec žalobce v rámci řízení za žalobce aktivně jednal (omluva z ústního jednání na č.l. 25-27 správního spisu atd.), přičemž ten ani následně odvolacímu orgánu nesdělil, že by zvolené zastoupení nebylo platné. Odvolání podané žalobcem bylo posouzeno z hlediska data doručení rozhodnutí jeho zmocněnci, když správní orgán prvního stupně a i žalovaný neměli důvod pochybovat o platnosti zasláné plné moci.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s.ř.s., přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Základní námitkou žalobce bylo jeho tvrzení o pochybení správního orgánu prvního stupně, který „*se s prostou kopií (scanem) plné moci*“ udělené žalobcem zmocněnci R. K. vyhotovené 15.4.2014 spokojil „*a nevyžádal její originál*.“ Tento názor žalobce je nesprávný a je součástí účelové procesní strategie žalobců zastupovaných v přestupkovém řízení jedním z řady známých zmocněnců nejen podepsanému soudu, ale i Nejvyššímu správnímu soudu, jak bude dále uvedeno. Právě tato procesní strategie je založena na tom, že tito zmocněnci předkládají v přestupkových řízeních prosté kopie plné moci a následně pak v žalobách

vypracovaných v záhlaví tohoto rozsudku uvedeným advokátem (Mgr. Topol) zpochybňují právní účinky této plné moci, jak se tomu stalo ostatně i v projednávaném případě. Tato procesní strategie je však založena na mylném právním názoru.

Stěžejní otázkou je pak to, zda plná moc předložena správnímu orgánu má být v originálu či v ověřené kopii, anebo postačí plná moc v kopii prosté.

Správní řád umožňuje zastoupení účastníka správního řízení zvoleným zmocněncem na základě plné moci, kterou lze učinit buď ve formě písemné, nebo může být udělena ústně do protokolu. Správní řád však na žádném místě nestanoví povinnost, aby písemná plná moc byla správnímu orgánu předložena v originálu nebo v ověřené kopii, ani nespojuje účinky zastoupení teprve s předložením plné moci originálu, jak se žalobce mylně domnívá (§ 33 odst. 1 správního řádu). Plná moc (či také průkaz plné moci) je jednostranným prohlášením zmocnitele (účastníka správního řízení) především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna a dokládá, že se účastník správního řízení dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem), a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva, tj. buď ústní či písemná. Ta má soukromou právní povahu, typicky se jedná o smlouvu příkazní. Obsahem průkazu plné moci musí být konkrétní rozsah zmocnění, uvedení osoby, která je k zastupování účastníka zmocněna, podpis zmocnitele a plná moc musí obsahovat datum, není-li její časové omezení vyjádřeno ve vlastním textu. Správní řád však účinky jednání k zastoupení nespojuje s plnou mocí v originálu či ověřené kopii (srov. rozsudek NSS ze dne 17.10.2014, č.j. 4As 171/2014-26). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*pro účinné zastoupení účastníka správního řízení zmocněncem dle § 33 odst. 1 správního řádu dostačuje předložení písemné plné moci v kopii prosté, je tedy nasnadě, že v takovém případě je na roveň prosté kopii postavena i nekonvertovaná písemnost doručená prostřednictvím datové schránky zmocněné osoby*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 17.10.2014, č.j. 4As 171/2014-26). Absence originálu plné moci ve správním řízení tak není vadou řízení, pro kterou by bylo neúčinné nejen právní jednání učiněné zmocněncem, ale také doručování písemností ze strany správních orgánů tomuto zmocněnci. Teprve vyvstanou-li pochybnosti, zda předložená kopie plné moci skutečně prokazuje oprávnění zmocněnce jednat za účastníka, je na místě, aby správní orgán vyzval k doložení jejího originálu. Poukaz žalobce na elektronickou konverzi dokumentů není aktuální, neboť ust. § 22 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, je použitelné na případy, kdy je třeba předložit správním orgánům či jakékoli třetí osobě příslušnou listinu v originálu nebo v ověřené kopii; v projednávaném případě tomu však není, neboť zde taková potřeba nevystala a k nastoupení účinku zastoupení byla dostatečná listina (plná moc) v kopii prosté (srov. i rozsudek NSS ze dne 17.10.2014, č.j. 4As 171/2014-26). Výše citované tvrzení žalobce o tom, že tato plná moc je falzifikátem, považuje krajský soud za účelové. Pokud správnímu orgánu totiž nevznikla žádná pochybnost proto, aby si vyžádal originál v plné moci, tak neměl důvod tím spíš pochybovat o této plné moci, když zmocněnec R.K. po zaslání této plné moci elektronickou cestou se zaručeným elektronickým podpisem (č.l. 27 spisu správního orgánu prvního stupně) nesdělil správnímu orgánu, že by zastoupení nemělo žádné účinky, přičemž navíc za žalobce činil úkony v době po předložení této plné moci (např. zaslal e-mailem omluvu z ústního jednání). Pokud skutečně mezi žalobcem a jeho zmocněncem vznikly nějaké neshody z důvodu, že údajně dle tvrzení žalobce zmocněnec K. „*zkopíroval podpis právě ze souhlasu se zpracováním osobních údajů*“, tak se jedná o vztah mezi žalobcem a jeho zmocněncem, který nemůže mít vliv na právní účinky uvedené v plné moci, tedy pokud skutečně došlo k nezákonnému nakládání

s osobními údaji žalobce (což žalobce nijak neprokázal a nedoložil, pouze to v žalobě tvrdil), tak by se mohlo jednat o nezákonné nakládání s osobními údaji žalobce a v takovém případě se jedná o soukromoprávní vztah mezi žalobcem a jmenovaným zmocněncem, do kterého nejsou správní orgány oprávněny zasahovat, a který také nemá vliv na posouzení platnosti doručené plné moci správnímu orgánu prvního stupně či na zákonnost vedeného řízení, jak správně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě. Ostatně o účelovosti zmíněného tvrzení nelze pochybovat, a to vzhledem k již k rozsáhlé obstrukční a účelové činnosti nejen tohoto zmocněnce, ale i jiných, a to i v řadě dalších případech přestupkových věcí, ve kterých zřejmě „nikoliv náhodou“, sepisuje žaloby v záhlaví tohoto rozsudku uvedený advokát.

Krajskému soudu z již dlouhé řady jiných věcí (např. sp. zn. 52 A 60/2014, 52 A 30/2014, 52 A 32/2014, 52 A 80/2014) je známo, že v obdobných případech zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem volí zmocněnci žalobců (R.K., dále M.V., M.J., K.S., P.K.) stejnou či obdobnou procesní strategii. Vždy uplatňují požadavek na doručování písemností na jimi udané e-mailové adresy, převzetí resp. doručení písemností ovšem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí. Písemnost (tedy i rozhodnutí) je jim doručována na adresu trvalého pobytu, vhozena do schránky a doručena fikcí, neboť zásilky zmocněnec nepřebírá. Žalobce pak v žalobě prostřednictvím tohoto stejného právního zástupce zpochybňuje toto doručování. Jedná se o stejnou procesní strategii, na první pohled dle předem připraveného scénáře. Ten však používá žalobce v různých verzích (např. v průběhu přestupkového řízení, když zmocněnec hraje roli „mrtvého brouka“ a nereaguje, nepřebírá písemností správního orgánu), tak zmocní třetí osobu, aby nahlédla do spisu, a v žalobě podané ve lhůtě jí počítané od tohoto nahlédnutí různými způsoby zpochybňuje doručení konečného rozhodnutí ve věci (např. z bohaté škály zdejším soudem řešených těchto věcí namátkou věc pod sp. zn. 52 A 9/2014 či již zmíněný vedený pod sp.zn. 52 A 80/2014). Obdobný případ řešil i NSS, který k tomu uvedl, že **„není náhodou, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií, účelového charakteru, sledující již zcela evidentně mimoprocesní cíle“** (viz rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve sbírce NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60) **„přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát“** (k tomuto zástupci a uvedené procesní strategii srov. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9 As 162/2014-31). V jiném rozsudku NSS (ze dne 17.10.2014, č.j. 4 As 171/2014-26) rovněž obdobně hodnotí zkušenosti s případy zastupovaných jmenovaným advokátem (dr. Topol) takto: **„Nejvyšší správní soud konečně považuje za potřebné zdůraznit, že popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014. Jedná se vždy o stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci předložené v kopii a udělené třetí osobě (zpravidla zmocněnci R. K.), který požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení (obviněný z přestupku), zmocní další osobu (zde K.S.) k nahlédnutí do správního spisu, pořízení jeho kopie, a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována jak správnost doručování zmocněnci, tak i samotné zmocnění zástupce ve správním řízení na základě kopie plné moci. Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát. Jedná se tedy o**

promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek.“

Uvedená námitka tak nemohla obstát, když žalovaný správně vyhodnotil odvolání podané žalobce po nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (28.8.2013) jako opožděné.

Krajský soud rovněž nedospěl k závěru, že v dané věci zanikla odpovědnost žalobce za přestupek dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť pro posouzení této lhůty bylo rozhodné, že rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 28.8.2013, když žalobce spáchal přestupek dne 28.2.2013.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 27. května 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Pichová